

RADU NEGRESCU-SUȚU

Radu Negrescu-Suțu (Soutzo) (n. 28 august 1950, București) este un scriitor contemporan român.

Între 1968 și 1970, publică poezie de factură suprarrealistă în țară, la revista studentească *Amfiteatru*, condusă de poeta Ana Blandiana. În 1975 se dedică studiului picturii și Istoriei Artelor. Face pelerinaje anuale la mănăstirile din Moldova, unde studiază iconografia.



Anul 1977 îl găsește în conflict deschis cu regimul comunist, ca semnatar al apelului lui Paul Goma și coautor și semnatar împreună cu Ioan Marinescu, Dan Iosif Niță, Raymond Păunescu și Nicolae Windisch al unui protest împotriva nerespectării drepturilor omului în România (Grupul Canal 1977). Este arestat și condamnat la un an de muncă forțată la Canalul Dunăre-Marea Neagră. În urma grevei foamei declarată public la 23 august 1977 și ținută efectiv timp de aproape o săptămână în condiții de torturi fizice și psihice din partea Securității și în urma intervenției organizației Amnesty International și a președintelui Statelor Unite ale Americii, Jimmy Carter, este eliberat și expulzat din țară la sfârșitul aceluiași an, obținând azil politic în Franța și stabilindu-se la Paris.

Expune pictură religioasă în Austria, Franța și Germania, trecând ulterior la suprarrealism.

După revoluția română din 1989 abandonează pictura, devenind membru al Asociației Ziariștilor Români din Vest (AZR), publicând câteva sute de articole literare și politice în ziarele românești din țară și exil, precum și o suită de interviuri cu personalități din lumea literară și artistică a exilului. De asemenea, devine membru activ al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (AFDPR) și al Uniunii pentru Regele Mihai (UPRM) din Franța, între 1990 și 2000. Colaborează, în 2002, la Memorialul Durerii, realizat de Lucia Hossu-Longin.

Lucrări: Zece Amintiri (1996), Dialogul Teologilor (1995), Eseuri (1996), Poarta Luminii (1999), Concertul de Haendel (2000), Dialogul Teologilor II (2009).

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

Perspectiva mea, eu trăind în exil, este diferită de cea a unui român din Țară, care are o altă percepție a situației. Eu nu mă mai confrunt cu magistratura română ca în 1977, când judecătorul Liviu Giurgiu și procurorul Victor Zeicescu, magistrați obedienți și nu independenți, m-au condamnat pentru a nu se pune rău cu puterea. Vorbesc aici de experiența mea personală, însă abuzurile din trecut ale magistraturii române nu se limitează doar la ea. Îmi place să cred că astfel de cazuri nu mai pot exista astăzi.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și

reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Bineînțeles că nu trebuie trecută cu vederea, întrucât, în principiu, noul regim nu are nevoie de specialiști buni, dar corupți. Realitatea este puțin diferită. Magistratul cu „studii serioase” în U.R.S.S., deci un „bun specialist”, care m-a condamnat pe mine la Canal în 1977, la ordinele Securității, a fost promovat după 89 la Curtea Supremă de Justiție! Nu putem intra în Europa cu mentalitățile trecutului comunist, de aceea persoanele cu astfel de mentalități trebuie schimbate. Cred însă că în cei 20 ani de la Revoluție am avut tot timpul să pregătim cadre noi, cu o nouă mentalitate, cu condiția să nu fi fost formate tot de cadrele vechi!

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgii?

Este greu de vorbit despre o corupție politică generalizată a magistraturii în țările democratice ale lumii. În țările conduse de o dictatură, fie ea de stânga sau de dreapta, situația se prezintă diferit, însă noi nu trebuie să ne ghidăm după acestea, dacă dorim realmente să schimbăm ceva în bine.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Bineînțeles că nu aș avea încă nicio încredere, întrucât timpul este prea scurt și societatea este încă condusă de cei cu mentalitățile trecutului, iar unui magistrat care deranjează

interesele celor puternici i se ia dosarul, este revocat din funcție și este pensionat.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Așa cum o societate ideală încă nu există, nu se poate vorbi nici de judecătorul ideal. Nu trebuie însă ca aceasta să devină scuza pentru a nu îndeplini actul de dreptate, chiar dacă acesta este îndreptat contra puternicilor zilei. Dacă mita sau promovarea profesională nu influențează decizia judecătorului, cred că ne apropiem de percepția justiției ca un principiu filosofic, juridic și moral.